

82-GIỚI DỪNG XƯƠNG, SỪNG LÀM ỐNG ĐỰNG KIM.

Khi Phật an trú tại thành Xá-vệ, nói rộng như trên. Trong thành này có người thợ làm ngà voi tên là Pháp-dự. Bấy giờ, có một Tỳ-kheo đến nhà ấy, nói: “Này đàn-việt, hãy làm giúp tôi một ống đựng kim”. Người thợ này bèn làm cho thầy một ống đựng kim không lớn, không nhỏ, màu sắc tươi nhuận, thầy liền cầm về phòng. Các Tỳ-kheo trông thấy thế, liền hỏi: “Trưởng lão, thầy được ống đựng kim ở đâu mà không lớn, không nhỏ, màu sắc tươi nhuận như vậy?”. Thầy đáp: “Ông thợ làm ngà voi tên là Pháp-dự làm cho tôi đó”. Các Tỳ-kheo nghe thế bèn đến đó xin. Người thợ ngà voi thầm nghĩ: “Các Tỳ-kheo đều cần đến ống đựng kim, hơn nữa chúng Tăng là ruộng phước tốt đẹp, vậy ta nên mời chúng Tăng đến nhà cúng dường ống đựng kim”. Nghĩ thế, ông bèn đi đến Tinh xá Kỳ-hoàn, cúi đầu đánh lễ chân chư tăng, bạch: “Con là Pháp-dự, xin mời chư Tăng đến nhà con cúng dường ống đựng kim”. Các Tỳ-kheo nghe vậy, ai nấy đều đến lấy, có người lấy một cái, có người lấy hai, ba, thậm chí lấy mười cái, do thế, ngà voi hết sạch. Đàn-việt liền nói: “Ngà đã hết, giờ chỉ còn xương, vị nào cần thì con sẽ làm”. Các Tỳ-kheo đáp: “Chúng tôi đều cần”. Nhưng rồi xương cũng hết, nên người thợ thưa: “Xương cũng hết cả, giờ chỉ còn sừng, thầy nào cần, con sẽ làm”. Các Tỳ-kheo đáp: “Chúng tôi đều cần”. Nhưng vì những người đến đòi quá đông, người thợ không lấy gì để cung cấp nổi.

Bấy giờ, Tôn giả Xá-lợi-phất đến giờ khát thực, bèn khoác y, cầm bát vào thành Xá-vệ khát thực, tuần tự đi đến nhà ấy. Bà vợ của Pháp-dự vốn có tín tâm, hoan hỷ, hơn nữa đã từng quen biết Xá-lợi-phất, nên đem thức ăn ra cúng dường, đồng thời cúi đầu đánh lễ dưới chân, rồi đứng ngay trước mặt. Xá-lợi-phất liền hỏi: “Này chị em, gia cảnh thế nào? Cơ nghiệp có gia tăng không?”.

- Trong nhà cũng tạm tạm, nhưng cơ nghiệp không gia tăng.

- Vì sao vậy?

- Thưa Tôn giả, ông chồng con mời các Tỳ-kheo về nhà cúng dường ống đựng kim, các Tỳ-kheo hoặc lấy một cái, hoặc lấy hai, ba, thậm chí lấy đến mười cái, nên ngà hết sạch; rồi lấy xương, xương hết, lại lấy sừng. Nhưng vì có quá nhiều người đến đòi nên không lấy gì để cung ứng. Thưa Tôn giả, mọi sinh hoạt trong gia đình con như việc ăn của con cái, cung cấp sứt thức cho quan trên đều dựa vào cái nghề này. Vì Tôn giả là người mà con rất kính trọng nên mới dám bạch như vậy. Cũng vì thế mà chồng con khi ở nhà thì nói là không ở nhà, đang thức thì bảo là ngủ v.v...

Bấy giờ, Tôn giả Xá-lợi-phất bèn tùy thuận thuyết pháp, làm cho bà hoan hỷ, rồi trở về Tinh xá, đem sự tình ấy bạch lên Thế Tôn. Phật liền bảo gọi các Tỳ-kheo đến. Khi các thầy đến rồi, Phật liền hỏi lại

đầy đủ các việc kể trên:

- Các ông có việc như thế thật không?

- Có thật như vậy, bạch Thế Tôn.

- Từ nay về sau, ta không cho phép dùng ngà voi, xương, sừng làm ống đựng kim.

Đoạn, Phật truyền lệnh cho các Tỳ-kheo đang sống tại thành Xá-vệ phải tập hợp lại tất cả, vì mười lợi ích mà chế giới cho các Tỳ-kheo, dù ai nghe rồi cũng phải nghe lại:

Nếu Tỳ-kheo dùng răng, xương, sừng làm ống đựng kim, thì phạm tội Ba-dạ-đề.

Giải Thích:

Răng: Như các loại răng voi, răng cá, răng ma già la, răng heo

v.v...

Xương: Như các loại xương voi, xương ngựa, xương bò, xương lạc đà, xương rồng...

Sừng: Như các loại sừng bò, sừng trâu, sừng tê giác, sừng nai, sừng dê v.v...

Làm: Hoặc tự mình làm, hoặc sai người khác làm thì phải phá bỏ rồi sám hối tội Ba-dạ-đề; nếu không phá bỏ mà sám hối thì phạm tội Việt-tỳ-ni.

Ba-dạ-đề: Như trên đã nói.

Khi Đức Thế Tôn chế giới không cho dùng răng, xương, sừng làm ống đựng kim, thì các Tỳ-kheo bèn dùng vàng, bạc, lưu ly, pha lê, ngọc báu để làm. Vì vậy Phật dạy: “Ta không cho phép dùng vàng, bạc, châu báu làm ống đựng kim mà nên dùng đồng, sắt, bạch lạp, chì, thiếc, tinh đồng, đồng trắng, tre, gỗ, lụa Khâm-bà-la, lông chim, cho đến dùng cái dai của túi đựng bát để làm”. Thế nên nói (như trên).